

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **D. P.**, zastoupené Ladislavem Ejemem, advokátem se sídlem Eliášova 998, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2009, č.j. OSV/547/2008/R/525, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 31. 5. 2010, č. j. 62 Cad 55/2009 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost směřující do výroku I. **se zamítá.**

II. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 31. 5. 2010, č.j. 62 Cad 55/2009 – 22, **se** ve výroku č. II. a III. **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatelky Ladislavu Ejemovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 800 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, kterým byl odmítnut její návrh na prohlášení bodu 2.5 Metodického pokynu Ministerstva práce a

sociálních věcí č. 2/2006, ze dne 14. 12. 2006, za rozporný s Ústavou ČR, a kterým dále byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 5. 2009, č.j. OSV/547/2008/R/525.

Krajský soud ze správního spisu zjistil, že Městský úřad v České Lípě rozhodnutím ze dne 25. 4. 2008, č.j. 13020/2008/CLI, přiznal stěžovatelce dávku pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení ve výši 1166 Kč měsíčně s účinností ode dne 1. 3. 2008. Při výpočtu doplatku na bydlení přitom nezohlednil celkovou částku 3501 Kč, kterou žalobkyně uhrazuje Okresnímu stavebnímu bytovému družstvu Česká Lípa (dále též „OSBD“) za užívání družstevního bytu, ale snížil ji o položky, které podle jeho názoru nebylo možné započíst do odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákona č. 111/2006 Sb.“). Ze správního spisu dále vyplývá, že Městský úřad v České Lípě za odůvodněné náklady na bydlení uznal veškeré zálohy na služby. Z položek zahrnutých do věcně usměrňovaného nájemného pak pouze pojištění (11 Kč), správu družstva (92 Kč), správu domu (30 Kč) a daň z nemovitosti (11 Kč), cekem 144 Kč. Naopak neuznal dlouhodobé zálohy na opravu a investice a splátku anuity. Žalovaný odvolání stěžovatelky zamítl.

Krajský soud vycházel z následující právní úpravy: Ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. vymezuje okruh nákladů vyplývajících z užívání bytu, které lze zohlednit při výpočtu doplatku na bydlení. Jedná se především o nájemné, a to až do výše cílového nájemného. Při určení obsahu pojmu „nájemné“ je třeba vycházet z obecné úpravy nájmu bytu obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (o. z.), který v § 685 odst. 1 chápe nájemné jako úplatu nájemce vůči pronajímateli za přenechání bytu do užívání. Zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu, definuje nájemné jako cenu za užívání bytu, přičemž výše nájemného je navázána výhradně na metry čtvereční podlahové plochy bytu bez úhrady za vybavení bytu. Nájemné stanovené podle citovaného zákona je nepochybně částkou započitatelnou ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. do odůvodněných nákladů na bydlení. Takto však nelze postupovat v případě nájemního vztahu u družstevních bytů, na které se zákon nevztahuje [§ 1 odst. 2 písm. b) a c)]. Zde je výše nájemného určena vyhláškou Ministerstva financí č. 85/1997 Sb., o nájemném z bytů pořízených v družstevní bytové výstavbě a úhradě za plnění poskytovaná s užíváním těchto bytů (vyhláška zrušena k 1. 1. 2011).

Nájemné vyplývající z nájmu družstevního bytu je definováno zcela odlišně než je tomu v případě bytů obecních či ve vlastnictví soukromých osob. Nájemné za užívání bytu, jež nepodléhá regulaci (tzv. tržní nájemné), je dáno podmínkami vyjadřujícími střet nabídky a poptávky po nájemním bydlení na relevantním trhu. Výše nájemného tak odráží hodnotu tohoto práva jako takového ve vztahu k tržním podmínkám. Obdobně je to i v případě nájemního bydlení usměrňovaného zákonem č. 107/2006 Sb., který rovněž vnímá nájem jako samostatně ocenitelné právo. V případě družstevní formy užívání bytu však jde podle vyhlášky č. 85/1997 Sb. o úhradu ekonomicky oprávněných nákladů souvisejících s velikostí členského podílu v bytovém družstvu. Základním rysem nájmu družstevního bytu je nákladový, resp. neziskový princip. Bytové družstvo na svém členovi – nájemci nesmí vydělávat, musí mu byt pronajmout pouze za úhradu doložitelných a zúčtovatelných nákladů. Jakkoli má nájemné hrazené nájemcem (členem družstva) pronajímateli (bytovému družstvu) řadu totožných charakteristik s nájemným hrazeným vlastníkům bytů, jimiž jsou např. obce či soukromé osoby, jeho „nákladovost“ brání tomu,

aby je bylo možno chápat jako nájemné ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. Je třeba je subsumovat pod „obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení“. Z tohoto důvodu je třeba pojímat částky vynakládané na bydlení v družstevním bytě shodně jako je tomu v případě užívání bytu, jenž je ve vlastnictví uživatele.

Ustanovení § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. podrobně nespecifikuje, co se má rozumět náklady spojenými s družstevní a vlastnickou formou bydlení. Jediným vodítkem je užitý pojem „obdobně“ vztahující se k nákladům ve formě nájemného (u nájemní formy bydlení) a úhradám za služby bezprostředně spojenými s užíváním bytu. Vycházeje ze smyslu celého zákona sloužícího k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi, soud dospěl k závěru, že se musí jednat o takové náklady, které v nezbytné míře zajišťují možnost bydlet a zcela bezprostředně souvisí s užíváním bytu. Za takové náklady proto nelze považovat výdaje, které sice s užíváním bytu souvisí, ale zároveň přispívají k jeho zhodnocení. Zákon č. 111/2006 Sb. negarantuje zachování určitého typu bydlení v případě, že náklady s jeho získáním a zhodnocováním překračují možnosti uživatele bytu. Tím by byla založena diskriminace uživatelů bytů obecních či soukromých, pro které je placení nájemného pouze plněním za poskytnutou možnost užívat byt, aniž by se úhrada nájemného pozitivně promítala do jejich majetkových poměrů. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem správních orgánů obou stupňů, že za odůvodněné náklady na bydlení nelze ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. považovat splátky anuity a příspěvků do fondu DZOI, jakkoli jejich úhrada tvoří součást jednoho věcně usměrňovaného nájemného. Opačný přístup by vedl k absurdním závěrům, že do odůvodněných nákladů na bydlení pro stanovení výše doplatku na bydlení se bude započítávat i splátka komerčního úvěru na pořízení bytu družstevního či bytu v osobním vlastnictví, úhrada příspěvků do fondu oprav tvořeného měsíčně vlastníky bytových jednotek či ukládání peněz na stavební spoření. Na základě uvedeného Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud dále na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl návrh stěžovatelky na prohlášení bodu 2.5 Metodického pokynu Ministerstva práce a sociálních věcí č. 2/2006, ze dne 14. 12. 2006, za rozporný s Ústavou ČR s tím, že správní soudy nemají pravomoc k posuzování souladu interních předpisů správních orgánů s ústavním pořádkem či relevantní zákonnou úpravou. Krajský soud uvedl, že kontrola těchto předpisů se děje pouze nepřímo, prostřednictvím posouzení správnosti a zákonnosti vydaných správních rozhodnutí.

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Opětovně namítla, že při stanovení odůvodněným nákladů na bydlení musí být obecný termín „nájemné“ chápán jako „každé nájemné, až do výše cílového nájemného“. Správní orgány obou stupňů učinily přesmyčku mezi termínem „cílové nájemné“, které slouží pouze k porovnání dvou čísel, tedy skutečné výše každého nájemného s maximální zákonem a programem akceptovatelnou výší každého nájemného, a mezi termínem „nájemné“ co do určení jeho druhu nebo typu. Započítávají pouze regulované nájemné a do výše cílového nájemného také tržní nájemné. Největší skupina nájemníků zůstává nezajištěna, ačkoli

bydlí nejlevněji. Věcně usměrňované nájemné je nižší než cílové. Dochází ke krácení doplatku na bydlení a tím základního sociálního práva zaručeného Listinou základních práv svobod. Soud tento názor správních orgánů akceptoval. Dle názoru stěžovatelky z dopisu OSBD Česká Lípa ze dne 17. 3. 2009 vyplývá, že diskutované položky jsou nájemným. Nájemní vztah k družstevnímu bytu stejně jako nájemní vztah k obecnímu bytu je upraven v § 685 o. z. Po právní stránce jsou si oba nájmy rovny, pouze jejich výše se stanoví podle různých právních předpisů. Zatímco u regulovaného nájemného je to zákon č. 107/2006 Sb., u nájemného v družstevních bytech je to vyhláška č. 85/1997 Sb. Nelze tudíž konstatovat, že nájemné družstevního bytu není nájemným podle § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. Tento zákon hovoří o nájemném obecně, nesmí být interpretován tak, že výjimku tvoří věcně usměrňované nájemné. Stavební bytová družstva pronajímají své byty na základě nájemní smlouvy. Občan je povinen zaplatit určitý poplatek, aby mu družstvo byt pronajalo. Tím se stává členem družstva. Tato forma bydlení je prokazatelně nájemní. Nákladové nájemné se rozpočítává na plochu bytu, nikoli podle velikosti členského podílu. Nájemník má pouze právo bydlet, pokud plná základní povinnost nájemníka, kterou je placení celého nájemného. Jedině takový výklad, který do odůvodněných nákladů na bydlení započítává každé nájemné do výše cílového nájemného je v souladu Listinou základních práv svobod. „Nákladovost“ popisovaná soudem není ke škodě odůvodněnosti nákladů na bydlení, naopak je k jejímu prospěchu. Nevytváření zisku družstvem znamená, že věcně usměrňované nájemné je nižší, alespoň v případě stěžovatelky, než nájemné regulované, za které pronajímají byty obce.

Stěžovatelka dále uvedla, že i vlastníci domů s nájemními byty mají právo a povinnost z důvodu technických norem, bezpečnostních předpisů, zákonných nařízení apod. svůj majetek udržovat, modernizovat a tím zhodnocovat. Pokud na tyto investice chybí finanční prostředky, mohou využít např. provozních úvěrů. Také pořízení nemovitosti, která je následně pronajímána, je možné financovat z úvěru. Tím stoupají provozní a kapitálové náklady, které jsou samozřejmě rozpočítány do nájemného, spolu s náklady na správu a navíc i se ziskem. Žádný právní předpis však tyto položky nevyžaduje specifikovat v nájemním předpisu. Nákladovost, o níž hovoří soud jako o překážce uznání věcně usměrňovaného nájemného odůvodněným nákladem na bydlení, tak existuje v případě každého nájemného. Podle stěžovatelky je nezákonná interpretace zákona č. 111/2006 Sb. dána aplikací metodického pokynu MPSV ČR č. 2/2006.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Věcně usměrňované nájemné z bytů bytových družstev zřízených po roce 1958, jde-li o byty postavené s finanční, úvěrovou a jinou pomocí poskytnutou podle předpisů o finanční, úvěrové a jiné pomoci družstevní bytové výstavbě, upravuje vyhláška č. 85/1997 Sb.

Podle § 3 vyhlášky zahrnuje věcně usměrňované nájemné ekonomicky oprávněné náklady na dům, včetně tvorby rezerv k jejich úhradě, snížené o příjmy z nebytových prostor a o jiné zdaněné příjmy z domu, a to ve výši, o které rozhodne orgán družstva,

který je k tomu oprávněn podle stanov družstva, a nezahrnuje zisk. V nájemném nejsou zahrnuty ceny služeb.

Ekonomicky oprávněnými náklady pro účely této vyhlášky jsou:
a) splátky dlouhodobého investičního úvěru, dalších investičních a provozních úvěrů a úroky z nich,
b) náklady na opravy a údržbu bytů a domu a jeho příslušenství a výdaje na technické zhodnocení domu,
c) náklady na správu družstva a domu,
d) náklady na pojištění domu,
e) daň z nemovitostí související s domem,
f) náklady spojené s užíváním pozemku věcně příslušejícího k domu,
g) ztráta z hospodaření družstva s domem vykázaná za uplynulý rok, rozhodne-li tak nejvyšší orgán družstva, popřípadě orgán příslušný k takovému rozhodnutí podle stanov družstva.

Z výčtu položek věcně usměrňovaného nájemného je zřejmé, že vedle splátek úvěrů pokrývá pouze „náklady“ spojené s pronájmem a užíváním bytu včetně daní, pojištění a správy družstva. Na rozdíl od nájemného stanoveného soukromými vlastníky či obcí jeho součástí není zisk družstva z nájmů bytů. Právě tento neziskový charakter věcně usměrňovaného nájemného označuje krajský soud jako jeho „nákladovost“.

Podle § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává a) nájemné až do výše cílového nájemného a pravidelné úhrady za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu, popřípadě obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení, b) úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií.

Citované ustanovení rozlišuje nájemné, které má charakter úplaty za přenechání bytu k užívání a které vyjadřuje tržní hodnotu nájemního bydlení v konkrétním bytě, a obdobné náklady spojené s družstevní a vlastnickou formou bydlení. Tímto pojmem zákon označuje právě určité položky věcně usměrňovaného nájemného a ceny služeb spojených s užíváním bytu. Nejvyšší správní soud zde poznamenává, že není rozhodné, zda nájemní předpis OSBD Česká Lípa označuje veškeré položky věcně usměrňované nájemné jako nájemné, jestliže úprava zákona je takto nehodnotí.

Ustanovení § 34 zákona č. 111/2006 Sb. při vymezení odůvodněných nákladů na bydlení v konkrétním případě požaduje posouzení jednotlivých položek věcně usměrňovaného nájemného v tom smyslu, zda jsou v obdobné podobě obvykle obsaženy i v nájemném za užívání soukromých či obecních bytů. Je přitom třeba vycházet z toho, jaké položky obvykle zahrnuje nájemné u soukromých či obecních bytů vedle platby za samotné přenechání bytu k užívání. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že se jedná o platby, které bezprostředně souvisejí s možností užívání bytu.

Co se týče splácení anuity, resp. splácení nesplaceného investičního úvěru poskytnutého na výstavbu, Nejvyšší správní soud má za to, že tato platba bezprostředně nezajišťuje samotné užívání bytu, nýbrž souvisí s pořízením bytu. Odráží se přímo

v majetkových poměrech člena družstva (jednak samotnou úhradou úvěru, jednak tím, že úhrada úvěru představuje splnění podmínky pro nabytí bytu do osobního vlastnictví). Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že ačkoli je tato platba povinnou součástí platby věcně usměrňovaného nájemného, nelze ji považovat za náklady obdobné nájemnému ve smyslu § 34 zákona.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval povahou nákladů na opravy a údržbu bytů a domu a jeho příslušenství a výdajů na technické zhodnocení domu. Platba do fondu oprav je stanovena s ohledem na prováděné opravy a technické zhodnocení, které jsou buď již konkrétně určeny (např. v případě stěžovatelky platby na rekonstrukci a modernizaci výtahů) či jejichž potřeba vyvstane teprve v budoucnu a které tak v době určení výše platby nejsou známy či jejichž rozsah nelze přesně předpokládat. Výše platby do fondu oprav je určena společnou dohodou družstevníků či vlastníků bytových jednotek, případně vnitřními předpisy družstva. Může tak být stanovena v podstatě nezávisle na vůli konkrétního družstevníka, který je však povinen ji hradit jako součást nájmu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že údržba, opravy či technické zhodnocení ať už společných částí domu či jednotlivých bytů nepochybně slouží k zajištění možnosti užívání bytu, resp. často jsou k jeho užívání přímo nezbytné. Přisvědčil dále názoru stěžovatelky, že i v případě soukromých či obecních bytů je nezbytné zajistit jejich údržbu, modernizaci a tím i zhodnocení. Úhrada těchto nákladů se nepochybně projevuje ve výši nájemného.

Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že uvedené platby nelze z odůvodněných nákladů na bydlení bez dalšího posouzení předem vyloučit pouze s ohledem na to, že automaticky vedou ke zhodnocení bytu.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda je třeba platby do fondu oprav započíst do odůvodněných nákladů na bydlení vždy v plné výši. Vycházel zde i z vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí v přípisu ze dne 24. 4. 2009 založeném ve spise, které poukázalo na nejednotnost pojmů, kterými jsou jednotlivé fondy v různých družstvech nazývány, kdy veškeré platby jsou v běžné praxi družstevníkům i vlastníkům bytových jednotek předepisovány jako jedna částka bez ohledu na to, zda jsou určeny na financování oprav, údržb domu, splátky dlouhodobého úvěru či jiné účely. Některá družstva z těchto fondů financují pouze údržbu a opravy společných částí bytového fondu, zatímco opravy a údržbu bytů hradí jednotliví družstevníci či vlastníci bytových jednotek z vlastních prostředků. Jako problematické Ministerstvo práce a sociálních věcí označuje i mimořádné příspěvky do fondů oprav s tím, že pokud by výše dávky nebyla limitována, docházelo by k enormnímu nárůstu výdajů na sociální dávky. V opačném případě by se tyto mimořádné příspěvky v drtivé většině případů nemohly proplácet, což by vedlo k tomu, že družstevníci u družstev, kde je praxe taková, že se měsíčně platí malé zálohy a pokud k opravě dojde, rozpočte se na jednotlivé družstevníky mimořádnou platbou, by byli poškozeni oproti těm družstevníkům, kteří zálohy platí v částkách vyšších než je současná spotřeba.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že platby do fondu oprav v obvyklé výši je třeba považovat za odůvodněné náklady na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č.

111/2006 Sb. Vzhledem k nejednotné praxi bytových družstev a družstev vlastníků bytových jednotek by však rozsah započtení jednotlivých plateb do fondu oprav měl být vždy věcí správního uvážení. Správní orgán by měl zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a zabývat se tím, zda výše plateb do fondu oprav odpovídá podmínkám obvyklým v daném místě, resp. zda není nepřiměřeně vysoká, a to i vzhledem ke specifikovanému účelu jednotlivých oprav a technickému zhodnocení domu. Svoji úvahu by pak měl správní orgán ve svém rozhodnutí i patřičně zdůvodnit.

Krajský soud tedy dospěl k nesprávnému závěru, pokud dovozoval, že platby do fondu oprav mají být apriorně vyloučeny z odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. V důsledku toho se již nikterak nezabýval otázkou, zda měly být tyto platby započteny v projednávané věci. Nejvyšší správní soud dodává, že tento ne zcela správný výklad zákona, z něhož v projednávané věci vycházely rovněž správní orgány obou stupňů, je obsažen i v bodě 2. 5. Metodického pokynu MPSV ČR č. 2/2006 ze dne 14. 12. 2006, který tudíž není možné obecně aplikovat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, chybně posoudil obecnou otázku, zda je možné náklady na opravy a údržbu bytů bytových družstev a domu a jeho příslušenství a výdaje na technické zhodnocení domu započítat do odůvodněných nákladů na bydlení ve smyslu § 34 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., čímž zatížil své rozhodnutí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto výrok č. II. a III. napadeného rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. l s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle §110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným. Vzhledem k tomu, že z nesprávného právního posouzení odůvodněných nákladů na bydlení vycházely již správní orgány obou stupňů a jejich rozhodnutí tudíž postrádá jakékoli hodnocení přiměřenosti výše plateb do fondu oprav, zváží krajský soud zrušení napadeného správního rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu k novému řízení za účelem provedení takového hodnocení a vydání nového rozhodnutí.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelka uplatnila i důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzení nezákonnosti odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že správní soud sice hodnotí soulad interních předpisů správních orgánů se zákonem v rámci přezkumu správních rozhodnutí, jejich výslovné zrušení výrokem rozhodnutí však do jeho kompetence vymezené v § 4 odst. 1 s. ř. s. nepatří. Krajský soud proto nepochybil, jestliže návrh stěžovatelky pro nedostatek své pravomoci podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 9 odst. 2, § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení ve výši 500 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Účtovanou odměnu za prostudování spisu u soudu a s tím spojené dopravné a promeškaný čas Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť tento úkon je dle jeho názoru

zahrnut pod § 11 písm. b) advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci se přiznává náhrada nákladů v celkové výši 800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu